

Pentru unii, gropile de pe drum sunt sursa de venit...

Descriere imagine:

Antoniu Chereji din Biharia, este franghier din 1963

La începutul lunii februarie am vizitat mai multe ferme de taurine din Salonta, judetul Bihor. D espre acestea însă, din lipsa de spatiu, va voi scrie în numărul viitor al revistei. Acum am însă alt ceva a va povesti.

Nu v-ati întrebat niciodata câte dintre meseriile românilor au supraviețuit trecerii timpului sau tehnologiei sau pur și simplu, ignoranței semenilor? Sa luam spre exemplu potcovaritul. Meserie grea, dar cu multe satisfactii. Bine macar ca mai este cautata, ca încă n-au simțit toate strazile noastre binefacerile a sfaltului. Norocul potcovarului, ca el nu se plânge de drumurile proaste...

În calea noastră de la o ferma la alta, am poposit și la poarta lui Ioan Vladar. Are 36 de ani și de 15 ani e potcovar și fierar autorizat la Salonta. A fost carutas înainte la CAP, apoi tot acolo și-a făcut ucenicia după care a învățat meserie la școala din Salonta. Îi place ceea ce face și nu ar da potcovaritul pe nimic altceva.

Cu toate ca s-au mai împuținat clienții, când începe sezonul agricol are zilnic de lucru. Îl mai ajută și tatăl lui în atelier, când e multa treaba. Cei doi, tatăl și fiul, ne-au arătat și noua cum se fac potcoavele.

Temperaturi înalte, mirosuri puternice, fum și zgomot, munca de mai bine de jumătate de ora. Pretul e de zece lei potcoava. Ioan Vladar spune că încă mai rentează...

O alta oprire, un alt mestesugar. O alta meserie pe cale de dispariție. Antoniu Chereji din Biharia, este

frânghier din 1963. Face frânghii, capestre, hamuri, streanguri, ornamente, zbiciuri si tot felul de accesorii pentru cai si vite. Are acum o asociatie familiala si își vinde marfa în pietele din judet. Din pacate, nu prea mai sunt animale si banii se strâng greu. Desi produce calitativ, Antoniu Chereji nu prea mai iese în câstig.

Un ham îl vinde, de exemplu la patru, cinci sute de lei iar un zbici traditional e 150 de lei. Preturi mult mai mici fata de cele practicate în Ungaria, de exemplu. Iar când la târg nu mai vin nici taranii, nu sunt nici animale. Si atunci meseriasul nostru pleaca acasa cu marfa nevânduta...

Poate ca într-o buna zi toate astea se vor schimba în mai bine si atunci valorile, traditiile si mestesugurile noastre vor fi din nou apreciate, asa cum se cuvine. Ca pâna la urma, asta e zestrea cu care ne mândrim în Europa si ne falim ca suntem români.

Articol publicat în revista Ferma nr. 1(45)/2007

Nicoleta Dragomir